

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Данас браћо и сестре славимо једног необичног човека, можда најнеобичнијег у роду људскоме од постанка света до данас. Славимо Светог Пророка Илију, кога Црква кити разним епитетима и именима: „анђео у телу“, „огњени човек“, „основаније Пророка“. То Црква упућује Светом Пророку Илији због чега? Зато што је он заиста све то био. Био је у животу своме, у моралу своме, по вери својој раван анђелима Божијим. А по ревности својој био је као живи огањ који непрестано гори, који пали око себе све што је грешно, све што је нечисто, све што је прљаво и око себе, и у себи. Он је том вером својом, угасио све своје слабости које је као човек могао имати, све грехе, све страсти, и служио је само Господу Богу своме.

„Огњени човек“ имао је и огњену молитву, ватрену молитву која је била толико силна, да је он молитвом својом закључао небеса како каже Свето Писмо, да не пада на земљу киша три године, и шест месеци. Зашто је толико био немилосрдан? Не, није био немилосрдан, него је из ревности за праву веру то учинио да би заблудели народ који се одвратио од правога Бога, и почео да верује у разне богове у Вала и друге, да би га вратио на прави пут. А наш народ каже: „Без невоље нема богомоље“.

Тако и овде Свети Пророк Илија, он казном народа Израилског, хтео је из љубави према њему, то је био његов народ, није био неки непријатељски, него његов народ али је био постао непријатељ Богу. Зато га је Свети Пророк Илија на тако драстичан начин, враћао на прави пут. И он, његова реч ма колико ватрена, није имала дејство на народ, колико његова чуда које је чинио. Кад је видео да нема вајде од његове приче, он је скупио народ на гору Кармилску и рекао: „Доведите све ове свештенике других богова, нека принесу жртву својим боговима, да вам даде Бог кишу, а ако они не успеју ја ћу се помолити Богу своме, па онај Бог који одговори да огњем с неба спали жртву, то ће бити прави Бог“.

Народ је то прихватио, допао му се тај предлог, и заиста изашли су на гору сви, и тамо стопедесет свештеника Валових, цео дан су

молили око жртвеника, скакали, парали се шилима по телу, али никаквог одговора није било. Једно време Пророк Илија је покушао и да се нашали са њима, па каже: „Вичите јаче, можда је ваш Бог заузет неким важнијим послом, можда је задремао па спава“ али није било вајде.

Када су се они показали немоћним, онда је он рекао: „Одступите“. А он је пришао своме жртвенику који је припремио, на коме је била положена дрва, и жртва и све, и наредио је момцима да донесу воду да прелију тај жртвеник од које се вода око жртвеника у јарку накупила, и онда је он подигао очи своје к небу и завапио: „Господе ти сада покажи силу Твоју и пошаљи огањ с неба да спали ову жртву“. И у том моменту с неба је синуо огањ, запалио жртву, и ако је била сва поливена, и воду у окопу, све је то горело пред очима народа. Тако да је народ узвикнуо: „Заиста је прави Бог онај кога Илија проповеда“. И тако је успео он да врати свој народ са кривога на прави пут Божији.

А зашто је Јеврејски народ толико био застранио и одступио од правог Бога свога, због рђавога цара Ахава и његове зле царице Језавеље, који су својим примером успели да разврате цео народ. Они су били поклекли у вери, одрекли се праве вере, и онда су томе учили цео народ. И та зла царица која је чула шта је Пророк Илија урадио, она је њему запретила: „Ја ћу се Илији осветити“. А то је, као што некада много касније царица Евдокија се осветила Светом Јовану Златоустом, зато што је њу изобличавао за њене грехе, и прогнала га из Цариграда. Тако и ова царица претила је Пророку Илији, и он који је владао небом и земљом, на чију је молитву киша пала после ове жртве, он се уплашио од ове зле жене. И побегао, побегао на гору Хорив и сакрио се у једној пећини, и молио се Богу тамо: „Господе узми душу моју од мене, јер сви Пророци који су побијени, ја остадох сам Господе, не треба ни ја да будем“.

И њему се онда Бог јави и каже: „Илија, Илија ниси сам! Има још седам хиљада у народу Израилском, који нису се поклонили Валу, који не преклонише колена своја пред тим идолима“. И онда, Бог је на тај начин утешио Илију, он се вратио и касније

када је дошло време, то је човек који није прошао кроз капију смрти. Кога је Бог узео са земље на небо у телу, њега и још једнога из Старог Завета Еноха.

Али у Светом Писму каже да они и ако нису прошли капију смрти, да ће се они појавити као нове Претече доласка Господа Христа, другог доласка Његовог. Да ће онда они окусити смрт овде, јер ће бити убијени за веру своју, за право исповедање вере, а онда ће доћи Господ Христос који ће судити живима и мртвима. То је тај необични човек Свети Пророк Илија, необичан човек, јака вера, огњена ревност. То је пример који су многи Свети Оци стремили или пратили у животу своме, то је пример који и ми треба да имамо пред очима својим браћо и сестре, и да се трудимо да веру своју очувамо Православном онако како смо је примили, од наших Светих Отаца, од Светих Апостола, од Светога Саве, јер само права вера рађа праву молитву, а права молитва чини необична чудеса, као што је то чинио Пророк Илија.

Нека би Господ молитвама Светог Пророка Илије, и осталих Светитеља из рода нашега и рода Хришћанскога, на челу са Светом Богородицом, нека би и нас утврдио у тој вери, и даровао нам ту ревност за име Божије, да би смо се и ми удостојили када пођемо одавде, да се нађемо тамо где се Свети Пророк Илија налази данас у Царству Христовом, и тамо да слаavimo Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.